

Arrest

nr. 222 980 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 7 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 8 april 2019 en heeft zich diezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Op 28 mei 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Sierra Leone nationaliteit en verklaart geboren te zijn op 3 december 1998 te Koidu town, in Kono district in de oostelijke provincie in Sierra Leone. U bent etnisch Kono en Christen. In Koidu town ging u tot en met de 3de graad naar school. Na de uitbraak van ebola verhuisde u met uw familie naar Freetown in de hoop in de hoofdstad werk te vinden. Samen met uw familie: ouders, broers en zussen, woonde u te Imnat. In Freetown maakte u uw junior secondary school af. Uit financiële overwegingen diende u te stoppen met school en ging u als verkoopster van nootjes aan de slag. Terwijl u nootjes aan het verkopen was, leerde u in 2014 uw echtgenoot, een Servisch staatsburger en werkzaam als IT'er in Sierra Leone, kennen. Een maand later sloten jullie een traditioneel huwelijk af. Aangezien u toen nog minderjarig was en uw buur die zich inzette voor kinderrechten erop hamerde dat zulk een huwelijk niet toegelaten is, werd een valse geboorteakte opgesteld met als geboortedatum 14 februari 1995. U verklaart niet met uw echtgenoot te hebben willen huwen, maar dat uw ouders erop aanstuurden u te laten huwen met een blanke man. Uw echtgenoot gaf uw ouders geld waardoor ze naar Regent dorp in Freetown konden verhuizen. Na uw huwelijk bleef u bij uw ouders wonen in Regent tot u zwanger werd. Wanneer u zwanger werd, trok u in bij uw echtgenoot in Kamara drive waar u minder dan een jaar woonde. 15 oktober 2016 beviel u van een dochter S.(...), die inmiddels zowel de Sierra Leone als de Servische nationaliteit heeft. Vervolgens verhuisden jullie omwille van de kille weersomstandigheden in Kamara drive naar Sunshine drive of Back of Old school waar jullie vanaf eind 2016 gedurende een jaar verbleven. Tenslotte verhuisden jullie naar Cape Road in Aberdeen, Freetown. U verklaart dat uw ouders, twee broers en drie zussen 14 augustus 2017 bij de overstromingen in Regent dorp om het leven kwamen.

6 februari 2019 verliet u Sierra Leone samen met uw echtgenoot en dochter en reisden jullie naar Servië om de familie van uw echtgenoot te bezoeken en de Servische documenten van uw dochter in orde te brengen. 28 februari 2019 keerde uw echtgenoot omwille van zijn werk vanuit Servië terug naar Sierra Leone. Uw terugreis naar Sierra Leone stond maandag 8 april 2019 via Brussel gepland. Op de luchthaven in Brussel aangekomen diende u echter een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet naar uw land van herkomst Sierra Leone te kunnen terugkeren omdat u werd mishandeld door uw echtgenoot. Telkens u in Sierra Leone naar de politie ging, werden de agenten door uw echtgenoot omgekocht en gebeurde er niets. Ook in Servië verklaart u door uw echtgenoot en zijn familie slecht behandeld te zijn geweest. Bij terugkeer naar Sierra Leone vreest u op straat terecht te komen en uzelf en uw dochter niet te kunnen onderhouden.

U verklaart eveneens niet naar uw land van herkomst Sierra Leone te kunnen terugkeren omdat u hivpositief bent en u hekelt de stigmatisering vanwege de samenleving. U wenst ook ergens te kunnen verblijven waar uw behandeling gegarandeerd is.

Tenslotte verklaart u op 17 mei 2019 na het persoonlijk onderhoud bovendien niet te kunnen terugkeren naar Sierra Leone uit vrees het slachtoffer te zullen worden van vrouwelijke genitale verminking. U uit deze vrees eveneens voor uw dochter S.(...).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een afsprakenboek met uw arts in Sierra Leone, een geboorteakte van uw dochter opgesteld te Freetown op 14 juli 2017, een letter of attestation opgesteld door 'The desk of the director children's affairs' op 4 februari 2019, een kopie van het Servisch paspoort van uw echtgenoot, een attest 'Registration of place of stay' in Servië op uw naam en die van uw dochter op 9 februari 2019 en Servische documenten, waaronder betalingsbewijzen, waarvan u de inhoud niet kent. Na afloop van het persoonlijk onderhoud legt u nog volgende documenten neer: een screenshot van uw locatie in België gemaakt door uw echtgenoot en aan u verzonden, een screenshot van een gesprek met z.(...), twee foto's waarop volgens uw verklaringen verwondingen aangebracht door uw echtgenoot te zien zijn en een screenshot van uw nieuwe Facebookpagina. Op 17 mei 2019 ontving het CGVS opmerkingen van uw advocaat aangaande uw verzoek om internationale bescherming. Tenslotte werd op 23 mei 2019 een medisch attest vrouwelijke genitale verminking op uw naam en op naam van uw dochter S.(...) overgemaakt waarin wordt vastgesteld dat zowel u als uw dochter geen vrouwelijke genitale verminking hebben ondergaan (dd. 23/05/2019, Dr. R.(...)).

B. Motivering

Het feit dat u België onrechtmatig bent binnengekomen, met name dat u niet in het bezit was van een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat betreft de door u bij terugkeer naar uw land van herkomst aangehaalde vrees voor uw echtgenoot, die u in het verleden zou hebben mishandeld, dient het volgende te worden opgemerkt.

Een maand nadat u uw echtgenoot in 2014 leerde kennen, huwden jullie. U verklaart toen minderjarig te zijn geweest en dat uw echtgenoot een valse geboorteakte en vervolgens een valse identiteitskaart en paspoort liet opstellen met als geboortedatum 14 februari 1995 in plaats van de door u aangehaalde werkelijke geboortedatum 3 december 1998 teneinde met u te kunnen huwen en problemen met uw buur die aangaf dat een huwelijk met een minderjarige misbruik betrof, te vermijden. U hebt echter geen documenten die uw verklaarde geboortedatum kunnen aantonen aangezien die documenten volgens uw verklaringen werden vernield bij de overstromingen (zie notities, p. 6-7 en p.30). Wanneer u zwanger werd van S.(...), trok u bij uw echtgenoot in.

U verklaart voor het eerst door uw man geslagen te zijn geweest wanneer u zwanger was omdat u na een bezoek aan het ziekenhuis te laat thuis was. Nadien werd u meermaals door uw echtgenoot geslagen om allerlei redenen (zie notities, p. 39-41). U stelt meermaals naar de politie te zijn gegaan maar telkens bot te hebben gevangen aangezien de politie door uw man werd omgekocht. **U bent er echter niet in geslaagd uw problemen met uw echtgenoot aannemelijk te maken.** De door u aangehaalde problemen met uw echtgenoot zijn geenszins geloofwaardig daar u verklaart nauwelijks stappen te hebben ondernomen om een oplossing te zoeken voor de problemen met uw echtgenoot. Vooreerst ondernam u geen enkele poging om uw man te verlaten (zie notities, p.45). U verklaart verder soms wel en soms niet naar de politie te zijn gegaan, doch telkens van een kale reis te zijn teruggekomen omwille van de status van uw echtgenoot als blanke man in Sierra Leone. U verklaart enkel naar Aberdeen politie te zijn gegaan. Naar andere politiekantoren stelt u niet te zijn gegaan aangezien het de enige politie is op die plek, wat betekent dat u eerder - wanneer u in Sunshine drive en Kamara drive woonde - geen soelaas zocht bij de politie. Dat u bovendien steeds naar hetzelfde politiekantoor zou zijn gegaan terwijl u verklaart daar nooit resultaat te hebben geboekt, **ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met uw echtgenoot.** Het is immers niet aannemelijk dat u telkenmale naar eenzelfde kantoor zou gaan. Eens te meer daar bezwaarlijk kan worden gesteld dat er slechts één politiekantoor is. Zo is er in Aberdeen alleen al, Aberdeen police station, Aberdeen police station aan het rondpunt Aberdeen, op de kruising Cape road en Lumley beach road, een police station aan Lumley beach road, in het naburige Susu village is ook een police post (zie administratief dossier), de overige politiekantoren in Freetown nog buiten beschouwing gelaten. Dat u bovendien verklaart in Servië - een voor u vreemd land waarvan u de taal niet machtig bent - wel hulp te hebben gezocht bij de lokale politie, benadrukt de onaannemelijkheid van uw verklaringen in Sierra Leone telkens naar hetzelfde politiekantoor te zijn gegaan. **Ook uw verklaring op geen enkele manier hulp te hebben gezocht in Sierra Leone ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u**

geopperde mishandeling vanwege uw echtgenoot. U stelt geen hulp te hebben gezocht aangezien de zaak van de witte man niet verder gaat, wat dan weer in tegenstrijd is met uw verklaring volhardend naar eenzelfde politiekantoor te zouden zijn gegaan. Uw familie zou hebben gezegd geduld te moeten uitoefenen en aan uw vrienden vertelde u het niet uit angst te zullen worden uitgelachen en dat het nieuws zich zou verspreiden. Indien u werkelijk werd mishandeld door uw echtgenoot en een uitweg zocht, is uw verklaring het uw vrienden niet te hebben verteld uit angst het mikpunt van spot te zijn, geenszins aannemelijk. Evenmin zocht u hulp in de kerk aangezien mensen op hun eentje naar de kerk gaan en er niet heengaan om hun problemen uit te leggen (zie notities, p. 42). U stelt echter zo goed als elke zondag naar de kerk te zijn gegaan en soms op maandag, donderdag en vrijdag te gaan (zie notities, p.8-9). Bijgevolg kan worden gesteld dat u op regelmatige basis deelnam aan activiteiten binnen de kerk en zijn de redenen waarom u via de kerkgemeenschap geen hulp zou hebben gezocht weinig aannemelijk indien u werkelijk problemen kende met uw echtgenoot. Of er vervolgens in Sierra Leone organisaties bestaan die hulp bieden aan vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, weet u niet. Dat u de gelegenheid had om dat opzoekwerk te doen, toont uw veelvuldige activiteit uw Facebook aan (zie administratief dossier). Ook de vaststelling dat u meent dat zulke organisaties niet bestaan en/of u daar geeneens informatie over trachtte te vinden, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Bovendien bestaan zulke organisaties wel in Sierra Leone. Zo is er Fambul Initiative Network of Equality, of kortweg FINE (zie administratief dossier). Ook is The United Nations sexual and reproductive health agency (UNFPA) actief in Sierra Leone waar ze samenwerken met een verscheidenheid aan partners. The National Movement for Emancipation and Progress (NMDHR), een coalitie van verschillende organisaties, is actief in gans Sierra Leone (zie administratief dossier). Tenslotte verklaart u dat uw man jaarlijks in juni een reis ondernam naar Servië wat u de mogelijkheid zou hebben gegeven zonder zijn medeweten een uitweg te zoeken voor uw geopperde penibele situatie (zie notities, p. 36). U stelt echter nooit weg te zijn gegaan bij uw man aangezien u geen plek heeft en meende geduld te hebben moeten uitoefenen en hij op een dag misschien zou veranderen (zie notities, p. 43). Uit uw verklaringen blijkt echter geenszins dat u opties zou hebben bekeken of mogelijkheden zou hebben overwogen om uit uw geopperde situatie te ontkomen, wat uw verklaringen ondoorleefd en niet aannemelijk maakt.

Uw verklaringen geen hulp te hebben gezocht staan bovendien in schril contrast met de vaststellingen aangaande uw persoon. Doorheen het persoonlijk onderhoud hebt u immers aangetoond een zelfstandige en vrijgevochten vrouw te zijn die voor zichzelf opkomt. Zo zou u op jonge leeftijd reeds weerstand hebben geboden tegen het huwelijk dat u werd voorgesteld tegen uw blanke echtgenoot (zie notities, p. 24-25). Ook blijkt uit uw verklaringen dat u enorm veel vrijheid genoot. U verklaart op regelmatige basis naar de kerk te zijn gegaan (zie notities, p. 8-9). U gevraagd wat u in het dagelijkse leven deed wanneer u in Aberdeen woonde, stelt u thuis het huishouden te hebben gedaan en soms naar buiten te zijn gegaan, naar het strand en soms te hebben gejojgd - tot uw echtgenoot u zou hebben tegengehouden om naar buiten te gaan wanneer 'er een tijd kwam dat hij u sloeg - hij sloeg u altijd, zelfs in back of old school, sloeg hij u' (zie notities, p.21). Indien uw vrijheid echter werd beknopt door uw echtgenoot, verwondert het dat u op 16 oktober 2018 in Sierra Leone uw rijbewijs verkreeg. U verklaart dat u hem zei te willen leren rijden omdat het erg belangrijk is aangezien jullie soms niet weten waar heen te gaan, soms naar het strand gaan plus het in noodgevallen nodig te hebben (zie notities, p. 30). U gevraagd waarom uw echtgenoot u toestond om uw rijbewijs te behalen, indien hij u zou hebben behandeld zoals u verklaart, stelt u dat hebben voorgesteld om het stuur te kunnen overnemen wanneer jullie 's nachts terugkomen van het strand en hij teveel gedronken heeft - wat wederom getuigt van een zekere emancipatie (zie notities, p. 43). De foto's die te zien zijn op uw Facebookpagina waarvan u verklaart ze te posten om de schijn hoog te houden, tonen bovendien geenszins aan dat uw vrijheid werd beperkt. Zo bent u te zien tijdens etentjes, poserend op verschillende locaties, op het strand, in een vliegtuig etc. Ook een anekdote die u aanhaalt van een conversatie tussen u en uw echtgenoot met betrekking tot uw eis geld achter te laten in Servië opdat u bijvoorbeeld een ijsje, koffie of chocolade zou kunnen kopen, getuigt van vrijgevochtenheid en sluit niet aan bij uw verklaringen gedomineerd en gecontroleerd te worden door uw echtgenoot (zie notities, p. 25-26). Bovendien liet uw echtgenoot u samen met jullie dochter bij zijn familie in Servië achter en gaf hij u de vrijheid zelfstandig terug te keren naar Sierra Leone, wat indien hij u dermate controleerde, toch enigszins verbaast. Na de terugkeer van uw echtgenoot naar Sierra Leone, verklaart u wanneer u aan de familie van uw echtgenoot vroeg u de documenten van uw dochter te geven en zij weigerden en zeiden dat uw dochter in Servië zou blijven, door hen te zijn geslagen waarna u naar het dichtstbijzijnde politiekantoor ging. De door de ordediensten neergepende verklaring legt u niet neer ter staving. Dat u verklaart in Servië naar de politie te zijn gegaan, toont wederom uw zelfstandigheid aan (zie notities, p. 34-35). Dat u vervolgens - terwijl u initieel van plan was om terug te keren naar Sierra Leone - besloot

om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, getuigt van zelfstandigheid, moed en weerspannigheid.

Het gebrek aan initiatief en inspanningen om een daadwerkelijke oplossing voor uw beweerde problemen te zoeken, is, gezien uw overige verklaringen die aantonen dat u wel vrijheid genoot en u zelfstandig bent en opkomt voor uw rechten, niet geloofwaardig waardoor de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde mishandeling door uw echtgenoot op de helling komt te staan.

Teneinde de problemen met uw echtgenoot aan te tonen legt u volgende documenten neer: een screenshot van uw locatie in België gemaakt door uw echtgenoot en aan u verzonden, een screenshot van een gesprek met z.(...), twee foto's waarop verwondingen aangebracht door uw echtgenoot te zien zijn en een screenshot van uw nieuwe Facebookpagina. Dat uw echtgenoot uw locatie in België zou hebben getraceerd, wordt door het CGVS niet betwist. Dit impliceert echter niet dat u zou worden mishandeld door uw echtgenoot en kan louter te maken hebben met het gegeven dat u, als zijn echtgenote samen met jullie dochter niet op het afgesproken tijdstip bent teruggekeerd naar Sierra Leone. De door u neergelegde foto's tonen evenmin de aangehaalde mishandeling aan. U legt een foto neer van uw gezicht en een soort wat dat in uw oor zit. Een andere foto toont uw arm met een verband. U verklaart de foto van uw gezicht te hebben genomen om naar uw gezicht te kunnen zien. Wanneer die foto werd genomen, herinnert u zich echter niet. Gevraagd wat toen gebeurde, antwoordt u dat wanneer hij u sloeg, het soms pijn deed in uw oor (zie notities, p. 40). **De door u neergelegde foto's vertellen echter niets over de omstandigheden waarin de zogenaamde verwondingen werden opgelopen. Zulke foto's zijn enkel dienstig indien zij waarachtige verklaringen ondersteunen, wat in casu niet het geval is.** De screenshot van het gesprek met z.(...), volgens uw advocaat sms-communicatie tussen uzelf en uw echtgenoot waarin u wordt vernederd en bedreigd met het weghalen van uw kind (zie email dd. 09/05/2019), weet evenmin bovenstaande conclusie te wijzigen. Bovendien kan uit het gesprek niet worden afgeleid dat het een gesprek betreft tussen uzelf en uw echtgenoot, T.Z.(...), zoals uw advocaat beweert. In het gesprek zegt u 'Please tell your wife or girlfriend to stop saying bad things about me am not like her', waarop door z.(...) wordt gereageerd: 'I don't know what you talking about, but yes, you are not like her, you are the worst kind of women on the planet...impossible to compare you with my wife, of girlfriend, she is not retarded like you, whatever she said about you is the truth...you took a child from her father because of your childish stupid retarded hysterical ideas...I would get you in prison and never let you out...tarde...I hope z.(...) will take S.(...) from you and get back to Serbia so you never see them again...'. Dit sms gesprek toont evenmin aan dat u mishandeld werd door uw echtgenoot, maar slechts dat de persoon in kwestie u ervan beschuldigt S.(...) van haar vader te hebben weggenomen.

Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet kan terugkeren naar Sierra Leone, stelt u bij terugkeer dakloos te zullen zijn en geen eten te hebben aangezien u geen familie heeft die u een plek kan geven om te verblijven. **Daar u, door uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw problemen, echter geen reëel zicht geeft op uw werkelijke situatie in Sierra Leone voor uw komst naar Servië en uw verzoek om internationale bescherming in België, verkeert de Commissaris-generaal in het onvermogen uw situatie bij terugkeer volledig te beoordelen.** Bovendien dient te worden opgemerkt dat u een opleiding hebt genoten. Omtrent uw scholing legt u echter geen eensluidende verklaringen af. U verklaart in Sierra Leone naar school te zijn gegaan, maar de school niet te hebben afgemaakt. U begon wanneer u 10 à 11 jaar oud was en stopte met school op 15 à 16-jarige leeftijd. De eerste drie graden deed u in Koidu town. Omwille van uw goede prestaties mocht u de eerste graad echter overslaan en meteen naar de volgende klas gaan. U stelt enerzijds dat u junior secondary school hebt afgemaakt, wat een schoolcarrière van 9 jaar betekent - in uw geval 8 jaar aangezien u een jaar oversloeg - en anderzijds dat u in Freetown uw national primary school examination deed (NPSE) - wat zou betekenen dat u slechts gedurende 6 jaar primair onderwijs hebt genoten, wat overeenkomt met uw verklaringen van 10/11 jaar oud tot 15/16 jaar oud naar school te zijn gegaan (zie notities, p. 17-18 en administratief dossier). U hebt bovendien een netwerk dat ruimer is dan enkel uw man : u bent een vrouw die middelen had in Sierra Leone, die buiten kwam, die naar de kerk ging, vrienden heeft, zelfs een buurvrouw die actief bezig is met kinderrechten en u in het verleden al zou willen ondersteunen hebben, en dus hoogstwaarschijnlijk zelf over een uitgebreid netwerk beschikt van mensen die mensen bijstaan (zie notities p. 6, 8, 18, 41).

Uw vrees dat uw echtgenoot uw dochter S.(...) weg van u zou nemen (zie notities, p. 39), valt overigens niet onder de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal en dienaangaande dient u te zich te wenden tot een burgerlijke rechtbank.

U verklaart bovendien niet naar uw land van herkomst Sierra Leone te kunnen terugkeren omdat u hivpositief bent en u stigmatisering vanwege de samenleving vreest. Dit motief hebt u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) niet aangehaald aangezien u zich schaamde. In Afrika heb je, volgens u, immers geen waarde als je deze ziekte hebt en daarom vermeldde u het voor de DVZ niet. Voor het CGVS echter hebt u besloten aan te geven dat u hivpositief bent aangezien u niet mag liegen en u misschien geholpen zou kunnen worden om behandeling te krijgen (zie notities, p. 4). Ter staving van uw ziekte legt u enkel een afsprakenboek neer van Sierra Leone, waarin data van afspraken en data waarop uw medicatie wordt aangevuld, staan (zie notities, p. 32). Tijdens het persoonlijk onderhoud toont u eveneens uw medicatie die u in Afrika verkreeg, Tenofovir Disoproxil - Lamivudine/ efavirenz 300 mg/600 mg (zie notities, p. 4).

3 maanden na uw bevalling, in december 2016, ontdekte u hivpositief te zijn. Hoe u het virus hebt opgelopen, weet u niet. De dokter die u diagnosticeerde, raadde u aan uw echtgenoot niet op de hoogte te brengen en uw medicatie in het geheim te nemen. U vertelde het hem echter wel daar u meende als koppel het te hebben moeten delen met uw partner en u bovendien wilde weten of u via hem de besmetting opliep, wat ook van enige moed en emancipatie getuigt.

*U verklaart dat uw ziekte u verhindert terug te keren naar Sierra Leone aangezien mensen met deze ziekte niet worden gewaardeerd in de samenleving en niemand dichtbij u komt. Mensen praten over u en lopen van u weg alsof je jezelf hebt bevuild (zie notities, p. 32 en p.37). Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vooroordelen en stigmatisering omwille van uw HIV-positieve status, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen in dit verband geen concrete elementen bevatten die er op wijzen dat er voor u bij een terugkeer een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou bestaan. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. **Uw verklaringen in dit verband zijn echter te algemeen en te vaag om een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' te kunnen vaststellen.** Op de vraag van het Commissariaat-generaal wie in Sierra Leone op de hoogte is van uw ziekte, antwoordt u dat uw echtgenoot, zijn moeder in Servië en de dokters het weten. U oppert dat mogelijks de veiligheidsagent waar u woonde het weet aangezien uw man dat tijdens ruzies zou aanhalen. Zekerheid hebt u hieromtrent echter niet. Overigens weet niemand van uw ziekte - die u echter omwille van uw onveiligheid aanhaalt als voornaamste reden asiel te hebben aangevraagd (zie notities, p. 33). U er verder tijdens het persoonlijk onderhoud wanneer u aangeeft te hebben besloten om niet terug te keren naar Sierra Leone omdat mensen met uw ziekte geen waarde hebben en afval zijn, op gewezen dat in Sierra Leone niemand op de hoogte is van uw ziekte, verklaart u plotsklaps dat uw echtgenoot mensen rondom u vertelt van uw ziekte. U geconfronteerd met uw eerder verklaringen, antwoordt u dat ze het misschien weten maar ze u er niet mee confronteren en dat de manier waarop ze naar u kijken en met u communiceren, anders is. U gevraagd wie u denkt dat op de hoogte is van uw ziekte, verklaart u dat uw burens het gehoord kunnen hebben wanneer jullie het erover hadden (zie notities, p. 37). **Uw verklaringen hieromtrent zijn echter dermate vaag, algemeen en hypothetisch dat niet kan worden aangenomen dat een terugkeer naar Sierra Leone omwille van uw ziekte en de daarmee gepaard gaande stigmatisering ondenkbaar zou zijn.** Overigens geeft u aan in Sierra Leone omwille van uw ziekte geen problemen te hebben gehad met de gemeenschap. U voegt toe dat indien ze weten dat je de ziekte hebt, ze zeggen 'Ooh, ze is hivpositief' en ze erover fluisteren. Of geweten is dat u de ziekte heeft, weet u niet (zie notities, p. 45). Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming, te meer aangezien u bewijsstukken neerlegt die aantonen adequate medische verzorging te hebben ontvangen in Sierra Leone. Dat leven met HIV of aids in Sierra Leone kan leiden tot stigmatisering blijkt weliswaar uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) maar de situatie is echter niet van die aard om te besluiten dat elke persoon met HIV/aids, louter omwille van haar of zijn medische situatie, een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. **U toont echter niet aan dat er in uw concreet geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden en dat de mogelijke discriminatie die u eventueel zou ondergaan in geval van terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw besmetting met het HIV-virus een vervolging inhoudt in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.***

U verklaart ook ergens te willen verblijven waar medische behandeling verzekerd is. Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u tot dusver steeds medische behandeling hebt gekregen in uw land van herkomst Sierra Leone. Dit hebt u immers aangetoond door uw afsprakenboek en de door u genomen medicatie neer te leggen voor het CGVS. Ook stelt u steun nodig te hebben voor het verkrijgen van uw behandeling m.n. steun voor het nemen van de tabletten aangezien ze groot zijn en pijnlijk om in te nemen (zie notities, p. 38).

Er dient dienaangaande bovendien te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het gezondheidssysteem –mede door de ebola uitbraak – structurele problemen kent op vlak van financiering en draagkracht, maar eveneens dat alle publieke gezondheidsinstanties zieken van alle leeftijden een gratis behandeling voor HIV/Aids aanbieden. Bovendien bestaat er sinds 2011 ‘the national AIDS act’ die discriminatie jegens HIV positieven, hun familie en hun gemeenschap verbiedt (Artikel 39: ‘No person shall be denied access to any employment for which the person is qualified, or transferred, denied promotion or have his employment terminated on the grounds only of his actual, perceived or suspected HIV status’, volgende artikel: ‘No educational institution shall deny admission, expel, discipline, segregate, deny participation in any event or activity or deny any benefits or services to a person on the grounds only of the person or parents actual or perceives or suspected HIV status’ en artikel 44: ‘No person shall be denied access to healthcare services in any health institution or be charged a higher fee for any services, on the grounds only of the person’s actual, perceived or suspected HIV status’). Ook in 2011 werd de nationale HIV en aids commissie opgericht met als objectieven de preventie, het beheer en de controle van HIV/aids, alsook het verschaffen van een behandeling, raadgeving, ondersteuning en zorg aan personen besmet met het virus alsook zij die het risico lopen te worden besmet. Bovendien bestaat er in Sierra Leone NETHIPS (network of HIV positives in Sierra Leone) bestaande uit 33 steungroepen in gans Sierra Leone. De vaststelling dat op nationaal vlak een wet tegen discriminatie jegens HIV positieven werd uitgevaardigd, wijst op een maatschappelijk draagvlak om stigmatisering en discriminatie aan te pakken.

Dat u, indien u bij terugkeer naar Sierra Leone niet langer beroep zou kunnen doen op de steun en het netwerk van uw echtgenoot, niet meer zou kunnen rekenen op sociale bescherming ten aanzien van derden, zoals uw advocaat in haar opmerkingen stelt (zie email 17/05), is echter louter hypothetisch en kan niet worden bijgetreden daar u geen zicht geeft op uw werkelijke levensomstandigheden in uw land van herkomst Sierra Leone waardoor de commissaris-generaal uw vrees bij terugkeer niet kan beoordelen. U bent er immers niet in geslaagd om uw problemen met uw echtgenoot aannemelijk te maken waardoor het commissariaat-generaal niet in de mogelijkheid verkeert op een hypothetische vraagstelling als ‘wat zou er aangaande uw ziektebeeld gebeuren indien u niet langer bij uw echtgenoot bent’ een antwoord te formuleren. Bovendien bestaat uw netwerk in Sierra Leone niet enkel uit uw echtgenoot, zoals reeds eerder werd aangetoond.

Na afloop van het persoonlijk onderhoud van 7 mei 2019 ontving de commissaris-generaal 17 mei 2019 een schrijven van uw advocaat waarin wordt aangegeven dat u in navolging van het persoonlijk onderhoud hebt verklaard geen vrouwelijke genitale verminking te hebben ondergaan en u om die reden destijds naar Freetown zou zijn gevlucht. Ook uw dochter zou geen vrouwelijke genitale verminking hebben ondergaan. Aangezien dit element eerder niet werd besproken, acht uw advocaat het aangewezen een nieuw persoonlijk onderhoud te organiseren teneinde bovenstaand asielmotief te bespreken. Ter staving legt u medische attesten neer van uzelf en uw dochter die aantonen dat u en uw dochter geen vrouwelijke genitale verminking ondergingen (dd. 23/05/2019, Dr. R.(...)).

Aangaande de in uw hoofde en in hoofde van uw dochter nieuw in het leven geroepen vrees voor vrouwelijke genitale verminking dienen echter enkele opmerkingen te worden geplaatst die de geloofwaardigheid ervan tenietdoen. Voor de DVZ verklaarde u 15 april 2019 bij terugkeer naar uw land van herkomst Sierra Leone te vrezen door uw man mishandeld te worden. Gevraagd waarom u dat denkt, schetst u uw kennismaking met uw man en de omstandigheden van uw huwelijk tot het moment dat jullie samen naar Servië, het land van herkomst van uw echtgenoot, reisden en u bij

terugkeer naar Sierra Leone, besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Wanneer wordt gevraagd of u naast de door u aangehaalde problemen nog problemen heeft gehad met uw autoriteiten, medeburgers of problemen van algemene aard, antwoordt u die niet te hebben gehad. Tenslotte wenste u niets toe te voegen (zie vragenlijst CGVS). **U vermeldde geen vrees voor vrouwelijke genitale verminking.** Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en fysieke integriteit en die van haar dochter, en om die reden de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, aangezien op hem de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat u dermate essentiële en frappante elementen als een vrees voor vrouwelijke genitale verminking hierin zou hebben vermeld.

Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldt u de vrees voor vrouwelijke genitale verminking voor uzelf en uw dochter niet. Wanneer u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt gevraagd iets te willen toevoegen aan uw interview voor de DVZ, verwijst u naar uw ziekte, namelijk dat u HIV positief bent (zie supra). Van een vrees voor vrouwelijke genitale verminking maakt u geen gewag. Verdere vragen heeft u evenmin (zie notities, p. 3-4). Dat u ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS deze vrees niet heeft vermeld, ondermijnt de geloofwaardigheid van de geopperde vrees. Wanneer u wordt gevraagd duidelijk te vertellen waarom u niet kan terugkeren naar Sierra Leone, geeft u aan bij terugkeer naar Sierra Leone dakloos te zullen zijn, geen plek te zullen hebben om te slapen en geen eten te zullen hebben omdat u geen familie heeft die u kan helpen. U nogmaals gevraagd wat bij terugkeer zou gebeuren, herhaalt u bij terugkeer gans uw leven op straat te zullen spenderen. Gevraagd naar andere redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, verwijst u naar uw ziekte - namelijk uw nood aan behandeling en de manier waarop hivpositieve mensen worden bekeken in Sierra Leone. Uitdrukkelijk gevraagd of u een vrees hebt voor uw dochter bij terugkeer naar Sierra Leone, antwoordt u afwijkend van uw dochter te houden en gans uw leven met uw dochter te willen spenderen. Op de vraag wat uw dochter bij terugkeer naar Sierra Leone zou overkomen, stelt u niet te willen dat zij terugkeert. U erop gewezen dat het CGVS belast is met het onderzoek naar een vrees bij terugkeer naar Sierra Leone en u opnieuw gevraagd wat zou gebeuren indien uw dochter zou terugkeren naar Sierra Leone, verklaart u dat bij terugkeer uw echtgenoot uw dochter zal nemen (zie notities, p. 38-39). **Er werd u meermaals de kans gegeven een vrees voor vrouwelijke genitale verminking aan te geven, wat u naliet te doen.** Evenmin vermeldt u deze vrees wanneer op het einde van het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd of u nog vragen en/of opmerkingen heeft, of u nog iets wenste toe te voegen (zie notities, p. 46). Er werden u kortom voldoende mogelijkheden gegeven om - indien waarachtig - een vrees voor vrouwelijke genitale verminking aan te halen. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat uw advocaat in haar schrijven van 17 mei stelt dat u uit vrees voor vrouwelijke genitale verminking destijds naar Freetown zou zijn gevlucht. Echter tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u dit niet. U stelt u niet te herinneren tot wanneer u in Koidu town woonde, noch hoe oud u was wanneer u het verliet (zie notities, p. 11). Verder verklaart u met uw familie na de ziekte ebola van Koidu town naar Freetown te zijn verhuisd (zie notities, p. 13). Wanneer wordt gevraagd waarom u precies van Koidu town naar Freetown ging, stelt u dat wanneer uw familie een beetje geld had ze besloten om naar Freetown te gaan om er een job te vinden maar er geen jobs waren in Freetown (zie notities, p. 18). **Dit vormde wederom de uitgelezen kans om aan te geven uit vrees voor vrouwelijke genitale verminking naar Freetown te zijn gevlucht, wat u niet deed waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan deze laattijdig in het leven geroepen vrees.** Bijgevolg acht de commissaris-generaal het niet noodzakelijk u opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud teneinde deze motieven te bespreken.

In haar schrijven verwijst uw advocaat naar de enorm hoge prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Sierra Leone. Er wordt gesteld dat van zodra de gemeenschap ontdekt dat een vrouw niet is besneden, deze ernstig gevaar loopt. Het niet besneden meisje/de niet besneden vrouw wordt door de omgeving immers als onrein beschouwd en gemarginaliseerd. Zij vormt het voorwerp van stigmatisering, sociale uitsluiting en isolement. Tevens worden niet besneden vrouwen veel vaker blootgesteld aan seksueel geweld zoals verkrachting, ingevolgde de klassieke diep ingebedde denkbeelden bij de (mannelijke) bevolking maar ook in andere geledingen van de maatschappij zoals politiediensten (zie opmerkingen dd. 17/05/2019). Ten eerste kan het in het kader van een verzoek om internationale bescherming niet volstaan algemeen te verwijzen naar de algemene situatie in een land van herkomst en dient een vrees in concreto te worden aangetoond. Overigens werd reeds aangetoond dat aan voormeld motief voor u persoonlijk geen geloof kan worden gehecht.

De door u neergelegde attestaten tonen aan dat zowel u als uw dochter geen vrouwelijke genitale verminking ondergingen. Echter hebt u hiermee niet aangetoond zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land van herkomst Sierra Leone. Dat u bovendien als volwassen vrouw geen genitale verminking onderging, kan erop wijzen dat afstand werd genomen van de praktijk.

De overige door u neergelegde documenten: een geboorteakte van uw dochter opgesteld te Freetown op 14 juli 2017, een letter of attestation opgesteld door 'The deks of the director Children's affairs' op 4 februari 2019, een kopie van het Servisch paspoort van uw echtgenoot, een attest 'Registration of place of stay' op uw naam en die van uw dochter in Servië op 9 februari 2019, Servische documenten waarvan u de inhoud niet kent, inclusief betalingsbewijzen van aankopen, hebben geen betrekking op uw asielmotieven en weten bijgevolg bovenstaande conclusies niet te wijzigen.

Aangezien uw verzoek om internationale bescherming in het kader van versnelde procedure werd behandeld, werd de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud u waarschijnlijk op hetzelfde ogenblik betekend als uw beslissing. Als u bemerkingen wil maken over de notities van het persoonlijk onderhoud, kan u dit doen in het kader van een mogelijk beroep. De notities van het eerste persoonlijk onderhoud dat 29 april 2019 plaatsvond van 09.35 tot 11.10 aangezien zij door een technisch probleem niet langer beschikbaar zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat uw dochter S.(...) naast de Sierra Leonese nationaliteit eveneens de Servische nationaliteit heeft."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 48/3 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet, en van artikel 3 EVRM.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt zij de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een artikel inzake corruptie in Sierra Leone d.d. april 2019 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekster voert aan niet terug te kunnen keren naar Sierra Leone omdat zij mishandeld werd door haar echtgenoot, zij stigmatisering vreest vanwege de samenleving omdat zij hiv-positief is en omdat zij vrouwelijke genitale verminking vreest.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het gebrek aan initiatief en inspanningen om een daadwerkelijke oplossing voor haar beweerdde problemen te zoeken, gezien haar overige verklaringen die aantonen dat zij wel vrijheid genoot en zij zelfstandig is en opkomt voor haar rechten, niet geloofwaardig is waardoor de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde mishandeling door haar echtgenoot op de helling komt te staan, (ii) verzoekster door haar ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot haar problemen, geen reëel zicht geeft op haar werkelijke situatie in Sierra Leone voor haar komst naar Servië en haar verzoek om internationale bescherming in België, waardoor de commissaris-generaal in het onvermogen verkeert haar situatie bij terugkeer volledig te beoordelen, (iii) verzoeksters vrees dat haar echtgenoot haar dochter S. weg van haar zou nemen, niet onder de bevoegdheid van het CGVS valt en zij zich dienaangaande dient te wenden tot een burgerlijke rechtbank, (iv) zij niet aantoonde dat er in haar concreet geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden en dat de mogelijke discriminatie die zij eventueel zou ondergaan in geval van terugkeer naar haar land van herkomst omwille van haar besmetting met het hiv-virus een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, (v) de bewering van verzoekster dat, indien zij bij terugkeer naar Sierra Leone niet langer beroep zou kunnen doen op de steun en het netwerk van haar echtgenoot niet meer zou kunnen rekenen op sociale bescherming ten aanzien van derden, louter hypothetisch is en niet kan worden bijgetreden daar zij geen zicht geeft op haar werkelijke levensomstandigheden in haar land van herkomst Sierra Leone, en (vi) geen geloof wordt gehecht aan haar vrees voor genitale verminking omdat deze laattijdig in het leven geroepen werd.

2.3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Wat betreft verzoeksters algemene verwijzing naar "*de beginselen van behoorlijk bestuur*" stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de motiveringsplicht concreet wordt vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekster eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de motiveringsplicht, is derhalve onontvankelijk.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, dat onder meer bepaalt welke informatie de commissaris-generaal kan raadplegen en gebruiken voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, geschonden acht. Dit onderdeel van het middel kan derhalve evenmin onvankelijk worden aangevoerd.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoekster geenszins aantoonbaar een nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen.

2.3.2.4. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde mishandeling door haar echtgenoot, zal uit wat volgt blijken dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht.

Zo ondermijnt het gegeven dat zij niet iedere keer naar de politie gegaan is voor de beweerde problemen met haar echtgenoot alsook de verklaring dat zij telkens naar hetzelfde politiekantoor gegaan is terwijl zij verklaart daar nooit resultaat te hebben geboekt, de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde problemen met haar echtgenoot. Verzoeksters verweer dat haar echtgenoot als blanke en financieel draagkrachtige man in Sierra Leone veel aanzien geniet en hij de politiediensten heeft omgekocht, overtuigt de Raad niet en biedt geen verschoning voor het feit dat verzoekster telkenmale naar hetzelfde kantoor is gegaan terwijl zij daar nooit resultaat zou geboekt hebben, temeer uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er meerdere politiekantoren in haar regio gevestigd zijn. Zo is er in Aberdeen alleen al, Aberdeen police station, Aberdeen police station aan het rondpunt Aberdeen, op de kruising Cape road en Lumley beach road, een police station aan Lumley beach road, in het naburige Susu village is ook een police post, de overige politiekantoren in Freetown nog buiten beschouwing gelaten. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht opgemerkt dat het feit dat verzoekster verklaart in Servië - een voor haar vreemd land waarvan zij de taal niet machtig is - wel hulp te hebben gezocht bij de lokale politie, de onaannemelijkheid benadrukt van haar verklaringen in Sierra Leone telkens naar hetzelfde politiekantoor te zijn gegaan. Verzoekster repliceert hierop in haar verzoekschrift dat zij met het bellen van een taxi in het Engels, haar voertaal, waarop deze haar naar het dichtst bij zijnde politiekantoor heeft gebracht, geen grote stappen diende te nemen, doch gelet op de vele politiekantoren die in haar regio gevestigd zijn en zij derhalve evenmin grote stappen diende te nemen om verdere pogingen te ondernemen alsnog hulp te krijgen voor de beweerde ondergane mishandelingen, bevestigt verzoekster hiermee de ongeloofwaardigheid van de bewering als zou zij in haar eigen land en in haar eigen regio niet bij machte zijn geweest naar een ander politiekantoor te gaan. Een loutere verwijzing naar informatie aangaande corruptie in Sierra Leone vermag deze vaststelling niet in een ander daglicht te stellen.

Ook verzoeksters verklaring op geen enkele andere manier hulp te hebben gezocht in Sierra Leone, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door haar geopperde mishandeling vanwege haar echtgenoot. Zo heeft zij geen hulp gezocht bij vrienden of via de kerkgemeenschap. Verzoekster werpt in het verzoekschrift op dat dit een te groot risico was nu haar vrienden ook bevriend waren met haar echtgenoot en zij bang was dat deze informatie hem opnieuw kon bereiken met alle gevolgen van dien, doch komt hiermee niet verder dan loutere *post factum*-verklaringen nu zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde het niet te hebben verteld aan haar vrienden uit angst het mikpunt te zijn van spot (adm.doss., stuk 6, notities persoonlijk onderhoud 7 mei 2019, p. 41). De commissaris-generaal merkt dienaangaande terecht op dat indien verzoekster werkelijk werd mishandeld door haar echtgenoot en een uitweg zocht, het geenszins aannemelijk is dat zij het haar vrienden niet zou hebben verteld uit angst het mikpunt van spot te zijn. De vaststelling dat verzoekster in haar verzoekschrift een andere wending tracht te geven aan de reden waarom zij geen hulp van vrienden heeft verzocht, is allerminst ernstig te noemen en ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan.

Verzoekster weet bovendien evenmin of er in Sierra Leone organisaties bestaan die hulp bieden aan vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld. Ook de vaststelling dat verzoekster meent dat zulke organisaties niet bestaan en/of zij daar geeneens informatie over trachtte te vinden, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde feiten. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt nochtans dat er tal van dergelijke organisaties bestaan in Sierra Leone. Zo is er Fambul Initiative Netwerk of Equality, of kortweg FINE, is The United Nations sexual and reproductive health agency (UNFPA) actief in Sierra Leone waar ze samenwerken met een verscheidenheid aan partners, en is The National Movement for Emancipation and Progress (NMDHR), een coalitie van verschillende organisaties, actief in gans Sierra Leone.

Verzoeksters verklaringen geen hulp te hebben gezocht, staan bovendien in schril contrast met de vaststellingen aangaande haar persoon. In de bestreden beslissing komt op omstandige en duidelijke wijze naar voor dat verzoekster doorheen het persoonlijk onderhoud aangetoond heeft een zelfstandige en vrijgevochten vrouw te zijn die voor zichzelf opkomt:

“Zo zou u op jonge leeftijd reeds weerstand hebben geboden tegen het huwelijk dat u werd voorgesteld tegen uw blanke echtgenoot (zie notities, p. 24-25). Ook blijkt uit uw verklaringen dat u enorm veel vrijheid genoot. U verklaart op regelmatige basis naar de kerk te zijn gegaan (zie notities, p. 8-9). U gevraagd wat u in het dagelijkse leven deed wanneer u in Aberdeen woonde, stelt u thuis het huishouden te hebben gedaan en soms naar buiten te zijn gegaan, naar het strand en soms te hebben gejogd - tot uw echtgenoot u zou hebben tegengehouden om naar buiten te gaan wanneer ‘er een tijd kwam dat hij u sloeg - hij sloeg u altijd, zelfs in back of old school, sloeg hij u’ (zie notities, p.21). Indien uw vrijheid echter werd beknopt door uw echtgenoot, verwondert het dat u op 16 oktober 2018 in Sierra Leone uw rijbewijs verkreeg. U verklaart dat u hem zei te willen leren rijden omdat het erg belangrijk is aangezien jullie soms niet weten waar heen te gaan, soms naar het strand gaan plus het in noodgevallen nodig te hebben (zie notities, p. 30). U gevraagd waarom uw echtgenoot u toestond om uw rijbewijs te behalen, indien hij u zou hebben behandeld zoals u verklaart, stelt u dat hebben voorgesteld om het stuur te kunnen overnemen wanneer jullie ‘s nachts terugkomen van het strand en hij teveel gedronken heeft - wat wederom getuigt van een zekere emancipatie (zie notities, p. 43). De foto’s die te zien zijn op uw Facebookpagina waarvan u verklaart ze te posten om de schijn hoog te houden, tonen bovendien geenszins aan dat uw vrijheid werd beperkt. Zo bent u te zien tijdens etentjes, poserend op verschillende locaties, op het strand, in een vliegtuig etc. Ook een anekdote die u aanhaalt van een conversatie tussen u en uw echtgenoot met betrekking tot uw eis geld achter te laten in Servië opdat u bijvoorbeeld een ijsje, koffie of chocolade zou kunnen kopen, getuigt van vrijgevochtenheid en sluit niet aan bij uw verklaringen gedomineerd en gecontroleerd te worden door uw echtgenoot (zie notities, p. 25-26). Bovendien liet uw echtgenoot u samen met jullie dochter bij zijn familie in Servië achter en gaf hij u de vrijheid zelfstandig terug te keren naar Sierra Leone, wat indien hij u dermate controleerde, toch enigszins verbaast. Na de terugkeer van uw echtgenoot naar Sierra Leone, verklaart u wanneer u aan de familie van uw echtgenoot vroeg u de documenten van uw dochter te geven en zij weigerden en zeiden dat uw dochter in Servië zou blijven, door hen te zijn geslagen waarna u naar het dichtstbijzijnde politiekantoor ging. De door de ordediensten neergepende verklaring legt u niet neer ter staving. Dat u verklaart in Servië naar de politie te zijn gegaan, toont wederom uw zelfstandigheid aan (zie notities, p. 34-35). Dat u vervolgens - terwijl u initieel van plan was om terug te keren naar Sierra Leone - besloot om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, getuigt van zelfstandigheid, moed en weerspannigheid.”

Verzoekster brengt geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij ter weerlegging van voorgaande pertinente en deugdelijke motieven, die allen grondslag vinden in het administratief dossier. Verzoekster geeft aan dat zij foto’s postte op facebook om de buitenwereld te overtuigen van hun mooi bestaan, ook indien dit in realiteit anders uitvalt. Zij verwijst in dit verband naar studies en geeft een citaat weer van Rosa vzw kenniscentrum voor gender en feminisme om aan te tonen dat de stilte en schaamte in dergelijke zaken verpletterend wegen op het slachtoffer. Niettegenstaande de vuile was inderdaad doorgaans niet op facebook wordt uitgehangen, neemt dit niet weg dat verzoekster wel degelijk foto’s postte op facebook en zij zich aldus niet wentelde in stilte en schaamte. Zo is verzoekster te zien tijdens etentjes, poserend op verschillende locaties, op het strand, in een vliegtuig etc. Deze foto’s tonen derhalve niet aan dat verzoeksters vrijheid werd beperkt. Bovendien verklaart verzoekster dat zij, naast het huishouden en de zorg voor hun dochtertje, op regelmatige basis naar de kerk kon gaan, zij tevens naar het strand kon gaan, zij kon gaan joggen, en dat zij ook haar rijbewijs in 2018 verkreeg. Al deze elementen samen tonen aan dat verzoekster heel veel vrijheid genoot.

Evenmin kan worden volgehouden dat verzoekster gedomineerd of gecontroleerd werd door haar echtgenoot. Verzoekster haalt in haar verzoekschrift aan dat zij, naast de eis om geld achter te laten in Servië, ook aan haar man vertelde dat zij geld nodig had om zich te kunnen scheren en om maandverband te kopen. Uit lezing van de notities persoonlijk onderhoud blijkt echter dat verzoekster dit als voorbeeld aanhaalde ter verontwaardiging van het feit dat zij, als zij iets wilde kopen, het moest vragen aan de jongere broer van haar echtgenoot (*ibid.*, p. 25-26). In tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden, getuigt deze conversatie wel degelijk van vrijgevochtenheid en toont aan dat verzoekster voor zichzelf opkomt.

Gelet op voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat het gebrek aan initiatief en inspanningen om een daadwerkelijke oplossing voor haar beweerde problemen te zoeken, gezien haar overige verklaringen die aantonen dat verzoekster wel vrijheid genoot en zij zelfstandig is en opkomt voor haar rechten, niet geloofwaardig is waardoor de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde mishandeling door haar echtgenoot op de helling komt te staan.

Verzoekster benadrukt dat zij foto’s heeft bijgebracht waaruit haar verwondingen blijken en herhaalt dat haar echtgenoot haar getraceerd heeft via haar telefoon. Deze elementen vermogen de beweerde

mishandelingen echter niet aan te tonen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op goede gronden het volgende vastgesteld: *“Dat uw echtgenoot uw locatie in België zou hebben getraceerd, wordt door het CGVS niet betwist. Dit impliceert echter niet dat u zou worden mishandeld door uw echtgenoot en kan louter te maken hebben met het gegeven dat u, als zijn echtgenote samen met jullie dochter niet op het afgesproken tijdstip bent teruggekeerd naar Sierra Leone. De door u neergelegde foto’s tonen evenmin de aangehaalde mishandeling aan. U legt een foto neer van uw gezicht en een soort wat dat in uw oor zit. Een andere foto toont uw arm met een verband. U verklaart de foto van uw gezicht te hebben genomen om naar uw gezicht te kunnen zien. Wanneer die foto werd genomen, herinnert u zich echter niet. Gevraagd wat toen gebeurde, antwoordt u dat wanneer hij u sloeg, het soms pijn deed in uw oor (zie notities, p. 40). De door u neergelegde foto’s vertellen echter niets over de omstandigheden waarin de zogenaamde verwondingen werden opgelopen. Zulke foto’s zijn enkel dienstig indien zij waarachtige verklaringen ondersteunen, wat in casu niet het geval is.”* Behoudens het louter tegenspreken ervan, brengt verzoekster geen concrete elementen bij ter weerlegging van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal.

Verzoekster geeft voorts aan dat zij een uitprint heeft bijgebracht van communicatie tussen verzoekster en de echtgenoot van de zus van haar echtgenoot en dat dit geen communicatie betreft tussen haarzelf en haar echtgenoot zoals eerder door haar advocaat verkeerdelijk werd meegedeeld. De bevestiging dat dit geen gesprek betreft tussen verzoekster en haar echtgenoot, wijzigt echter niets aan de gedane vaststelling dat dit sms-gesprek geenszins aantoonde dat verzoekster mishandeld werd door haar echtgenoot, maar slechts dat de persoon in kwestie verzoekster ervan beschuldigt S. van haar vader te hebben weggenomen.

De loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat vrouwen in Sierra Leone vaak geconfronteerd worden met echtelijk geweld, doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in deze zaak omtrent de afgelegde verklaringen, de overgelegde stukken en aan de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster.

Daar verzoekster, door haar ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot haar problemen, geen reëel zicht biedt op haar werkelijke situatie in Sierra Leone voor haar komst naar Servië en haar verzoek om internationale bescherming in België, verkeren zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het onvermogen haar situatie bij terugkeer volledig te beoordelen.

Verzoekster maakt gelet op voorgaande, haar voorgehouden kwetsbaar profiel als alleenstaande moeder zonder enig sociaal familiaal netwerk in Sierra Leone niet aannemelijk. Verzoekster heeft bovendien een netwerk dat ruimer is dan enkel haar man: zij gaat naar de kerk, zij heeft vrienden en zij heeft zelfs een buurvrouw die actief bezig is met kinderrechten en die haar in het verleden al zou willen ondersteund hebben (*ibid.*, p. 6, 8, 18, 41).

2.3.2.5. Voorts haalt verzoekster aan niet naar Sierra Leone terug te kunnen keren omdat zij hiv-positief is en zij stigmatisering van de samenleving vreest.

In casu wordt niet betwist dat verzoekster hiv-positief is. Verzoekster toont echter met haar vage, algemene en hypothetische verklaringen niet aan dat zij daadwerkelijk gestigmatiseerd werd noch dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst riskeert behandelingen te ondergaan in die mate dat haar fundamentele mensenrechten dermate zouden zijn aangetast. Integendeel, verzoekster geeft aan in Sierra Leone omwille van haar ziekte geen problemen te hebben gehad met de gemeenschap. Zij verklaart tevens: *“Als ze weten dat je de ziekte hebt, ze zeggen niet, ooh ze is HIV-positief. Ze fluisteren erover. Ik weet niet of ze weten of ik het had. Misschien kan ik hen aan de politie rapporteren. Ze zeggen het niet, ze fluisteren. Ze kijken gewoon naar u. Als ze u zien komen, zoiets.”* (*ibid.*, p. 45). Dergelijke handelingen kunnen bezwaarlijk beschouwd worden als dermate systematisch en ingrijpend dat zij kunnen gelijkgesteld worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat het feit dat zij de echtgenote was van een invloedrijke blanke man, haar een zekere mate van sociale bescherming bood en meent dat zij gelet op haar kwetsbaar profiel en de afwezigheid van enig sociaal familiaal netwerk, het risico loopt gediscrimineerd en sociaal verstoten te worden. Dient evenwel te worden hernomen dat verzoekster haar profiel als alleenstaande moeder zonder enig sociaal familiaal netwerk in Sierra Leone niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekster is er immers niet in geslaagd om haar problemen met haar echtgenoot aannemelijk te maken waardoor zij met haar hypothetische vraagstelling als ‘wat zou er aangaande haar ziektebeeld gebeuren indien zij niet langer bij haar echtgenoot is’ en ‘wie zal de zorg voor haar dochtertje opnemen in geval van ziekte

of indien zij een job zou vinden' in geen geval overtuigt. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoeksters netwerk in Sierra Leone niet enkel uit haar echtgenoot bestaat (*supra*).

Hoewel uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat leven met hiv of aids in Sierra Leone kan leiden tot stigmatisering, blijkt hieruit evenzeer dat de Sierra Leonese autoriteiten in samenwerking met diverse organisaties zich inzetten voor het bieden van ondersteuning aan hiv-patiënten en werd er een wet tegen discriminatie jegens hiv-positieven uitgevaardigd (COI Focus "Sierra Leone *"Situation des personnes vivant avec le VIH/sida"*). De situatie is derhalve niet van die aard om te besluiten dat elke persoon met hiv/aids, louter omwille van haar of zijn medische situatie, een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds *in concreto*, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Verzoekster toont echter niet aan dat er in haar concreet geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden en dat de mogelijke discriminatie die zij eventueel zou ondergaan in geval van terugkeer naar haar land van herkomst omwille van haar besmetting met het hiv-virus een vervolging inhoudt in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Evenmin toont verzoekster aan, noch blijkt uit de gegevens in het dossier, dat zij in geval van problemen met derden omwille van haar hiv-status in Sierra Leone, geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Sierra Leone aanwezige autoriteiten. Verzoekster heeft in haar land van herkomst ook steeds medische behandeling gekregen.

2.3.2.6. Aangaande verzoeksters vrees voor vrouwelijke genitale verminking in hoofde van zichzelf en in hoofde van haar dochter, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekster deze vrees noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 april 2019, noch tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS op 7 mei 2019 ten berde heeft gebracht, terwijl haar meermaals de kans gegeven werd deze vrees aan te geven. Pas bij schrijven van 17 mei geeft verzoekster bij monde van haar raadsman te kennen dat zij uit vrees voor vrouwelijke genitale verminking destijds naar Freetown zou zijn gevlucht. De vaststelling dat verzoekster deze vrees niet eerder spontaan vermeldde, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Verzoekster wijt het laattijdig inroepen van deze vrees aan *"een combinatie van een aantal samenvallende ongelukkige factoren"*. Vooreerst wijst zij op het feit dat zij onder de versnelde procedure valt die onder meer voorziet in zeer korte oproepingstermijnen voor het gehoor op het CGVS en zij dus bijzonder weinig voorbereidingstijd had. Ten tweede wijst zij op de transfer van verzoekster ingevolge veiligheidsredenen en de wijziging van raadsman omwille van de grote afstand. Ten derde zijn er de communicatiemoeilijkheden omwille van aanwezigheid van haar dochter S.

Verzoeksters betoog overtuigt echter allerminst.

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster werpt op dat zij het feit dat zij hiv-positief is, ook pas bij het CGVS heeft ingeroepen en niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch gaat er hierbij volledig aan voorbij dat zij haar vrees voor besnijdenis zelfs niet bij het CGVS heeft vermeld. Dat verzoekster ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS deze vrees niet heeft vermeld, ondermijnt de geloofwaardigheid van de geopperde vrees. Nergens gaf verzoekster aan deze vrees te koesteren, terwijl haar meermaals gevraagd werd wat er bij terugkeer zou gebeuren en of er nog andere redenen zijn dan diegene die zij reeds had opgegeven waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze als volgt toegelicht: *"Wanneer u wordt gevraagd duidelijk te vertellen waarom u niet kan terugkeren naar Sierra Leone, geeft u aan bij terugkeer naar Sierra Leone dakloos te zullen zijn, geen plek te zullen hebben om te slapen en geen eten te zullen hebben omdat u geen familie heeft die u kan helpen. U nogmaals gevraagd wat bij terugkeer zou gebeuren, herhaalt u bij terugkeer gans uw leven op straat te zullen spenderen. Gevraagd naar andere redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, verwijst u naar uw ziekte - namelijk uw nood aan behandeling en de manier waarop hiv-positieve mensen worden bekeken in Sierra Leone. Uitdrukkelijk gevraagd of u een vrees*

hebt voor uw dochter bij terugkeer naar Sierra Leone, antwoordt u afwijkend van uw dochter te houden en gans uw leven met uw dochter te willen spenderen. Op de vraag wat uw dochter bij terugkeer naar Sierra Leone zou overkomen, stelt u niet te willen dat zij terugkeert. U erop gewezen dat het CGVS belast is met het onderzoek naar een vrees bij terugkeer naar Sierra Leone en u opnieuw gevraagd wat zou gebeuren indien uw dochter zou terugkeren naar Sierra Leone, verklaart u dat bij terugkeer uw echtgenoot uw dochter zal nemen (zie notities, p. 38-39). **Er werd u meermaals de kans gegeven een vrees voor vrouwelijke genitale verminking aan te geven, wat u naliet te doen.** Evenmin vermeldt u deze vrees wanneer op het einde van het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd of u nog vragen en/of opmerkingen heeft, of u nog iets wenste toe te voegen (zie notities, p. 46). Er werden u kortom voldoende mogelijkheden gegeven om - indien waarachtig - een vrees voor vrouwelijke genitale verminking aan te halen. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat uw advocaat in haar schrijven van 17 mei stelt dat u uit vrees voor vrouwelijke genitale verminking destijds naar Freetown zou zijn gevlucht. Echter tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u dit niet. U stelt u niet te herinneren tot wanneer u in Koidu town woonde, noch hoe oud u was wanneer u het verliet (zie notities, p. 11). Verder verklaart u met uw familie na de ziekte ebola van Koidu town naar Freetown te zijn verhuisd (zie notities, p. 13). Wanneer wordt gevraagd waarom u precies van Koidu town naar Freetown ging, stelt u dat wanneer uw familie een beetje geld had ze besloten om naar Freetown te gaan om er een job te vinden maar er geen jobs waren in Freetown (zie notities, p. 18). **Dit vormde wederom de uitgelezen kans om aan te geven uit vrees voor vrouwelijke genitale verminking naar Freetown te zijn gevlucht, wat u niet deed waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan deze laattijdig in het leven geroepen vrees.** Bijgevolg acht de commissaris-generaal het niet noodzakelijk u opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud teneinde deze motieven te bespreken.”

Dat zij haar vrees voor besnijdenis niet eerder vermeld heeft omdat zij weinig voorbereidingstijd zou gehad hebben en zij een andere raadsman gekregen had, is allerminst ernstig te noemen. Zo deze vrees op enige waarheid zou berusten, mag van verzoekster redelijkerwijs verwacht worden dat zij dit zelf spontaan vermeldt, temeer zij hier meermaals de kans toe gekregen heeft. Waar verzoekster opmerkt dat de financiële problemen waarom ze naar Free Town zijn gegaan, terdege gerelateerd zijn met de FGM problematiek, komt zij niet verder dan gekunstelde *post factum*-verklaringen, waarmee zij nog steeds geen verklaring biedt waarom zij op dit moment deze vrees voor besnijdenis niet ten berde heeft gebracht. In de mate verzoekster communicatiemoeilijkheden aanhaalt ten gevolge van de aanwezigheid van haar dochtertje, stelt verzoekster in haar verzoekschrift zelf dat het CGVS gezorgd heeft voor opvang zodat het persoonlijk onderhoud op 7 mei 2019 zou kunnen doorgaan. Dat verzoekster de vrees voor besnijdenis niet heeft kunnen aanhalen omwille van de aanwezigheid van haar dochter, is dan ook allerminst ernstig te noemen.

Verzoekster betoogt dat zij gespaard bleef van besnijdenis omdat zij gehuwd was met een buitenlander voor wie besnijdenis geen culturele erfenis vormde, maar vreest dat indien zij in het huwelijk zou treden met een Sierra Leoneanse man, deze problematiek terug herleeft. Dient evenwel te worden hernomen dat verzoekster er niet in geslaagd is om haar problemen met haar echtgenoot aannemelijk te maken en zij hoe dan ook met haar hypothetische beweringen van een eventueel huwelijk met een Sierra Leoneanse man in geen geval overtuigt. Bovendien blijft de beslissing om een FGM uit te voeren een vrouwenzaak. Dit wordt ook bevestigd in de toegevoegde informatie dat het de vrouwen (moeders en grootmoeders) zijn die een beslissing omtrent VGV nemen en dat soms het meisje zelf kan beslissen of zij een besnijdenis zal ondergaan (*COI Focus, Sierra Leone – De genitale vrouwenverminderingen binnen de Bondo gemeenschap*, p. 11-12). De Raad besluit dat verzoekster, een volwassen, vrijgevochten vrouw die minstens de primary school heeft afgewerkt en die overigens christen is, en gelet op de aan het administratief dossier toegevoegde *COI Focus, Sierra Leone – De genitale vrouwenverminderingen binnen de Bondo gemeenschap*, derhalve bij machte is om te weigeren om FGM te laten uitvoeren zowel op zichzelf als op haar dochter.

Verzoekster verwijst naar en citeert uit algemene informatie waaruit de hoge prevalentie van vrouwenbesnijdenis in Sierra Leone blijkt alsook dat niet-besneden meisjes/vrouwen door de omgeving als onrein worden beschouwd en zij het voorwerp vormen van stigmatisering, sociale uitsluiting en isolement. Deze algemene verwijzing volstaat echter niet om aan te tonen dat elk meisje/vrouw het risico loopt besneden te worden af dat zij, ingeval geweigerd wordt zich te laten besnijden, zij het voorwerp zullen uitmaken van stigmatisering. Verzoekster dient deze vrees *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op voorgaande overwegingen, in gebreke.

2.3.2.7. De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen geen afbreuk

doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert als volgt: *“De door u neergelegde attesten tonen aan dat zowel u als uw dochter geen vrouwelijke genitale verminking ondergingen. Echter hebt u hiermee niet aangetoond zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land van herkomst Sierra Leone. Dat u bovendien als volwassen vrouw geen genitale verminking onderging, kan erop wijzen dat afstand werd genomen van de praktijk.*

De overige door u neergelegde documenten: een geboorteakte van uw dochter opgesteld te Freetown op 14 juli 2017, een letter of attestation opgesteld door ‘The deks of the director Children’s affairs’ op 4 februari 2019, een kopie van het Servisch paspoort van uw echtgenoot, een attest ‘Registration of place of stay’ op uw naam en die van uw dochter in Servië op 9 februari 2019, Servische documenten waarvan u de inhoud niet kent, inclusief betalingsbewijzen van aankopen, hebben geen betrekking op uw asielmotieven en weten bijgevolg bovenstaande conclusies niet te wijzigen.”

Behoudens het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, brengt verzoekster geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

2.3.2.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1 en § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Sierra Leone zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Sierra Leone actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER